

Είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω με αρκετούς συμπολίτες τη θεατρική παράσταση "Του νεκρού αδελφού" από τη θεατρική ομάδα του ιδ. Λυκείου του Παγκρητίου, μια παράσταση εντελώς διαφορετική, από τις μέχρι τώρα παραστάσεις, που ανεβαίνουν κάθε χρόνο από τα σχολεία, στα πλαίσια της θεατρικής παιδεί-

"Του νεκρού αδελφού"

Μια παράσταση
από τη θεατρική ομάδα
του Ιδιωτ. Λυκείου
"Το Παγκρήτιο"

ας που δειλά προσπαθεί επιτέλους να καθιερώσει στα σχολεία το Υπουργείο Παιδείας σαν πρόσθετο παράγοντα αγωγής.

Η διαφορετικότητα της συγκεκριμένης παράστασης αρχίζει από τη σύλληψη της ιδέας της δραματοποίησης της παραλογής "του νεκρού

αδελφού" που σηκώνεται από τον τάφο για να ξεπληρώσει την υποσχέση του προς τη χαροκαμένη μάνα, να φέρει από τα ξένα τη μονάκριβη κόρη της. Το μοναδικό παιδί που της έμεινε ζωντανό μετά το θάνατο των εννιά της γιωνών, την Αρετή, που με την επιμονή του Κωνσταντή είχε παντρευτεί στα ξένα.

Το αφηγηματικό πολύστιχο αυτό τραγούδι με τον επικολυρικό χαρακτήρα και τα δραματικά στοιχεία, είναι από τα αρχαιότερα του είδους και από τα ωραιότερα δημιουργήματα της δημοτικής μούσας. Η δραματοποίηση της παραλογής παρουσιάζει πολλές δυσκολίες που ξεπεράστηκαν όμως με θαυμάσιο τρόπο από την άξια νηπιαγωγό κ. Σέβη Γεωργιάδου Κοκορέλια η οποία είχε αναλάβει τη σκηνοθετική μέριμνα και τη διδασκαλία του έργου. Ο απρόσωπος αφηγητής αντικαταστάθηκε από δεκαπενταμελή χορό κοριτσιών με κορυφαία τη μαθήτριά Άννα - Μαρία Ασλάνη. Ο χορός κινήθηκε με ρυθμό χορού αρχαίας τραγωδίας και απέδωσε με τη μετρημένη κίνηση τόσο τη χαρά του γάμου της Αρετής όσο και τον πόνο για τον ξενιτεμό της. Η επανεμφάνιση του νεκρού αδελφού στον "απάνω κόσμο" για να εκτελέσει το τάξιμο, να φέρει πίσω την αδελφή του ύστερα από το "ανακάλημα" και το θρήνο της μάνας πάνω στο "μνημείο" του Κωνσταντή αποδόθηκε με το εντυπωσιακό σκηνοθετικό εύρημα της προβολής της σκιάς του σε μιμή

οθόνη.

Οι διαδοχικές παρεμβάσεις των πουλιών στο παράδοξο "να περπατούν οι ζωντανοί με τους αποθαμένους" κατά το ταξίδι της επιστροφής, γίνονται με τη ρυθμική κίνηση των ξύλινων "σειστρων" με τα κουδουνάκια και τα ξυλόγλυπτα πουλιά, από το χορό, που συνειρμικά έδνε αρχαίες μνήμες και βυζαντινές με τη σύγχρονη παράδοση. Σπουδαία σκηνοθετική άποψη ήταν να αποδοθεί ηχητικά η "βουή του χώματος" που σκεπάζει για δεύτερη φορά τον αναπαυμένο πια μετά την εκπλήρωση του χρέους του Κωνσταντή.

Η ολοκλήρωση του δράματος με την επιστροφή της Αρετής και τη συνάντηση με τη χαροκαμένη μάνα, το αγκάλιασμα και ο λυτρωτικός θάνατος και των δύο, έφερε την κάθαρση στις ψυχές καθώς αποδοθηκε με ιδιαίτερη ευαισθησία και τέχνη από τις μαθήτριες Μαρία Περτσελάκη (μάνα) και Μυτρώ Ανδριώτη.

Ολόκληρη η παράσταση χαρακτηριζόταν από πυκνή λιτότητα, σεβασμό προς το τραγούδι και οδηγούσε σε μια εκδίπλωση όλων των στοιχείων της παράδοσης που εμπεριέχει το ποίημα ερεθίζοντας όραση και ακοή των θεατών, πράγμα που συνεκτιμήθηκε από την επιτροπή βράβευσης του Υπουργείου Παιδείας στην απονομή του πρώτου βραβείου στη θεατρική ομάδα του Παγκρητίου, κατά το διαγωνισμό που έγινε στον Άγιο Νικόλαο Λασιθίου και

στον οποίο έλαβαν μέρος σχολεία από όλη την Κρήτη.

Αξίζει να τονιστεί η αφαιρετική απλότητα του σκηνικού που ταίριαζε απόλυτα με τη δραματικότητα του τραγουδιού, η σωστά επιλεγμένη μουσική και οι θαυμάσιες φορεσιές των κοριτσιών του χορού.

Πίσω από την επιμέλημένη και άρτια παράσταση εκτός από την κυρία Σέβη Γεωργιάδου βρισκόταν και ο ακούραστος καθηγητής κ. Κώστας Ανδριώτης, αλλά και άλλοι καθηγητές, δάσκαλοι και νηπιαγωγοί. Η τελειότητα της παράστασης δεν αφήνει αμφιβολία ότι, το όλο έργο ήταν αποτέλεσμα συλλογικού μόχθου που δε συμπυκνώνεται μόνο μέσα στα χρονικά όρια που χρειάστηκαν για να διδαχτεί και να παρουσιασθεί αυτή η παράσταση.

Αποδείχτηκε λοιπόν για άλλη μια φορά πως τα παιδιά είναι ένα εύπλαστο ζυμάρι που αν το πλάσουν και το "μορφώσουν" έμπειρα χέρια μπορεί να γίνει "μάνα" για τη στερημένη από το γνήσιο και το αληθινό κοινωνία μας. Αξίζουν θερμά συγχαρητήρια στο διευθυντή του Παγκρητίου κ. Νίκο Κοπιδάκη, στους άξιους συνεργάτες του αλλά προπαντός στα παιδιά, που μας έδειξαν ότι κρατούν ψηλά και με σεβασμό ό,τι ωραίο πλάστηκε από τους προγενέστερους.

Ρένα Ξενάκη - Ροβίθη
Καθηγήτρια φιλόλογος